

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1190/2021
08.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Сенише Милића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 473/21 од 09.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Сенише Милића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 473/21 од 09.09.2021. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2) КЗ и осуђена је на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци која ће се извршити уз примену електронског надзора у просторијама стана у коме окривљена станује у ..., улица ..., а које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ће суд, уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије стана, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљеној је изречена мера безбедности којом јој се забрањује вршење дужности одговорног лица – директора у привредним друштвима у року од 5 година од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на

издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере. Окривљена је обавезана да власнику оштећеног предузећа „МПР МОНТАЖА“ ДОО – ББ накнади штету у износу од 2.253.077,64 динара у року од 6 месеци од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док се преко тог износа оштећени за још тражени износ од 104.960,03 динара упућује на грађанску парницу. Окривљена је обавезана да плати суду трошкове кривичног поступка у износу од 62.000,00 динара и паушал у износу од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 473/21 од 09.09.2021. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене АА и њеног браниоца, па је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Синиша Милић, због повреда закона из члана 16. став 2, 3, 4. и 5, члана 419. став 2, члана 438. став 2. тачка 1) и 2), члана 439. тачка 2) и 3), члана 440. став 2. и члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине у целини пресуде Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 473/21 од 09.09.2021. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду или да преиначи наведене пресуде у делу одлуке о казни тако што ће окривљеној изрећи казну по закону, те у делу одлуке о „привременој мери“ и одштетном захтеву, као и да, с обзиром на садржај захтева, одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде до коначне одлуке суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 441. став 3. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да је суд у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се у конкретном случају не може применити. По ставу браниоца окривљене, суд није правилно квалификовао радње окривљене када ју је огласио кривом за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, обзиром да, услед измена Кривичног законика, ово кривично дело као такво више није било предвиђено Кривичним закоником важећим у тренутку подношења оптужног акта јавног тужиоца дана 11.05.2020. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљене АА – адвоката Синише Милића били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције КПО4 32/20 од 26.03.2021. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 6 и 7 другостепене пресуде КЖ1 473/21 од 09.09.2021. године изнео јасне, детаљне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи браниоца окривљене у делу у којем, указујући на повреду закона из члана 441. ЗКП, истиче да је неправилна одлука суда о досуђеном имовинскоправном захтеву, обзиром да како ББ нема својство оштећеног, то самим тим он не може имати ни својство овлашћеног лица за подношење имовинскоправног захтева у овом кривичном поступку, а све имајући у виду одредбе чланова 252, 253. став 1. и 255. став 2. ЗКП. По ставу браниоца окривљене, како је предузеће „МОНТАЖА“ ДОО брисано из АПР одлуком БДСЛ 11192/2020 од 08.09.2020. године након спроведеног поступка принудне ликвидације покренутог 12.06.2020. године, те како нема донете одлуке надлежног државног органа да је за правног следбеника права и обавеза из ликвидационе масе тог предузећа оглашен ББ као првобитни оснивач и законски заступник оштећеног, то ББ нема својство оштећеног у парничном поступку, па самим тим ни у кривичном поступку имајући у виду одредбу члана 253. став 1. ЗКП којом је предвиђено ко може бити овлашћено лице за подношење имовинскоправног захтева у кривичном поступку. Такође, бранилац окривљене истиче и да је суд неправилном одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву повредио и одредбу члана 60. став 1. тачка 3) ЗКП која прописује да својство оштећеног престаје „престанком правног лица“. Изнетим наводима браниоца окривљене се нижестепене пресуде побијају због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Жалбом браниоца окривљене истицани су и наводи везано за неправилну одлуку првостепеног суда о досуђеном имовинскоправном захтеву, па када се има у виду да је Апелациони суд у Новом Саду као другостепени о томе изнео разлоге на странама 7 и 8 другостепене пресуде КЖ 473/21 од 09.09.2021. године којом је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљене, прихватајући при томе разлоге првостепеног суда који су дати на страни 25 првостепене пресуде, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Имајући у виду да је одредбом члана 2. став 1. тачка 11) ЗКП прописано да је „оштећени“ лице чије је лично или имовинско право кривичним делом повређено или угрожено, те имајући при томе у виду да у имовинска права спада и право на накнаду штете и да је у конкретном случају услед противправних радњи које је окривљена предузела нанета штета имовини предузећа чији је оснивач и власник ББ, то, дакле, и по налажењу Врховног касационог суда, лице ББ има својство оштећеног у

предметном кривичном поступку и стога нижестепени судови својом одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву нису учинили повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљене. Иначе, одредба члана 60. тачка 3) ЗКП, на коју се у поднетом захтеву погрешно позива бранилац окривљене, се уопште не односи на оштећеног у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 11) ЗКП, већ се односи на престанак својства оштећеног као тужиоца.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној, навођењем да се првостепена пресуда заснива на незаконитом доказу и то на налазу и мишљењу вештака Оливере Шапурић. Међутим, бранилац окривљене својим наводима којима образлаже постојање по њему ове повреде закона, по налажењу овога суда, суштински не оспорава саму законитост овог доказа, већ оспорава сам налаз и мишљење вештака и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, а такође и кредибилитет наведеног вештака.

Поред тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној, навођењем да је суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеној погрешно применио одредбу члана 56. КЗ. Међутим, бранилац својим даљим наводима којима образлаже ову повреду закона по налажењу овога суда фактички указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, обзиром да истиче да суд није у довољној мери ценио бројне олакшавајуће околности које се тичу личности окривљене, док јој је погрешно као отежавајућу околност ценио њену ранију осуђиваност, јер је за ранију осуду, која само формално није брисана из евиденције, у конкретном случају наступила законска рехабилитација.

Осим тога, бранилац окривљене у образложењу захтева наводи и да је суд повредио кривични закон из члана 439. ЗКП из разлога јер у радњама окривљене описаним у изреци пресуде недостају битна обележја кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, пошто се у конкретном случају ради о класичном дугу за који се покреће грађанска парница, а који наводи браниоца окривљене би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеној. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, обзиром да истиче да из исказа сведока ВВ не произилази да је он од стране окривљене лажним приказивањем чињеница доведен у заблуду о било ком сегменту из спорног пословног односа, нити је током поступка доказана преварна намера код окривљене и њен умишљај да прибави противправну имовинску корист, пошто из изведених доказа произилази да је предузеће окривљене пре уговореног рока делимично платило дуг оштећеном предузећу и то 1/3 вредности целокупне преузете робе.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлоге побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеној, док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП (наводи захтева везано за повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП) и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа (наводи захтева везано за повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП), а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредаба члана 16. став 2, 3, 4. и 5. ЗКП, истицањем да суд није са једнаком пажњом ценио све изведене доказе, а посебно исказ сведока ВВ. Бранилац окривљене указује и на повреду одредбе члана 419. став 2. ЗКП, истицањем да суд није са сигурношћу извео закључак о извесности постојања чињенице да је окривљена извршила предметно кривично дело. Поред тога, бранилац окривљене указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да нижестепени судови у побијаним одлукама нису јасно, уверљиво и у довољној мери образложили своју оцену о постојању кривице окривљене, а посебно нису дали јасне разлоге у погледу тога које је то овлашћење окривљена злоупотребила, те да другостепени суд није дао јасне разлоге за одбијање жалбених навода одбране везано за незаконите доказе. Бранилац окривљене указује и на повреду одредбе члана 440. став 2. ЗКП, истицањем да су нижестепени судови своју одлуку о кривици окривљене засновали на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 16. став 2, 3, 4. и 5, члана 419. став 2, члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. став 2. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљене оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 441. став 3. ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Синише Милића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић